

Gyventi verta

1991-aisiais Opus Dei kunigas Luisas de Moya pateko į automobilio avariją. Per stebuklą liko gyvas, deja, lūžo stuburas ir jį visą nuo kaklo suparalyžiavo. Jam teko išmokti gyventi su beveik nevaldomu kūnu ir kone visiškai priklausomam nuo kitų.

2009-04-27

Jaustis mylimam

Kunigo Luiso namuose Pamplonoje junti jo artimųjų meilę. Įžengęs į jo

kambarį, dažnai jį patį pamatai specialiai pritaikytu kompiuteriu atsakinėjantį į elektroninius laiškus ar tvarkantį savo interneto puslapį www.fluvium.org.

Praėjus šešiolikai metų nuo avarijos, po kurios kunigas Luisas tapo priklausomas nuo kitų, jis tvirtina, kad „kiekvienam žmogui, sveikam ir ligoniui, vaikui ir suaugusiajam, sėdinčiam invalido vežimėly ir ne, reikia tokios aplinkos, kurioje jis jaustųsi mylimas. Visiems reikia, kad juos suprastų ir padėtų. Visi turime jausmus ir širdį, džiaugiamės, kai kitiems sekasi, ir verkiam su verkiančiaisiais. Gyvūnai negali nei verkėti, nei juoktis, bet vyrai ir moterys gali.“

Žmogus, kuris myli ir yra mylimas, jokių būdų nepagalvos apie savižudybę. Meilė žmogų palaiko, jį įkvepia darbui. Labai svarbu jausti, kad artimieji tave myli, kad jiems

tavęs reikia, nors tas nereikia, jog kartais nuotaikos nesugadins sunkumai, apmaudas ar skausmas. Tačiau reikia stengtis atrodyti linksmam ir galvoti apie kitus, kad savo kančią galėtum skirti Dievui. Kunigo Luiso gyvenimas yra nuolatinis šio džiaugsmo pavyzdys ir žmonės stebisi pamatę, kaip oriai jis gyvena. Kartą jis net yra pasakęs, kad jaučiasi „kaip milijonierius, pametęs dešimt dolerių banknotą“. Šiuos žodžius jis paaiškina labai paprastai: „Negaliu įsileisti liūdnu minčių, nuolat galvoti, kaip man nepasisekė, kad pakliuvau į avariją. Žinau, kad turiu toliau dirbti ir kunigauti“.

Taigi jis nieko nelaukęs pasinėrė į darbą. Iškart „po operacijos vėl ėmiau dėstyti ir dirbti klebonu Navarro universiteto Architektūros fakultete bei su kitais kunigais ėmiausi ganytojiškos veiklos tarp studentų“.

Ne taip svarbu

Nors ir sunku patikėti, kunigas Luisas nėra nei ateivis, nei beprotis. Jis puikiai suvokia, kad pateko į avariją ir nebegali judėti, tačiau priduria: „bet tas nėra taip svarbu“. Ir atskleidžia paslaptį, kaip gyvena toliau: „Nors kiekvieną dieną sunku, svarbiausia – žinoti, kad esu Dievo vaikas, kad Dievas mane myli ir man neskirtų jokio tikro blogio. Jei Dievas būtų iš blogos valios pasiuntęs man avariją, jis būtų žiaurus, o Dievas toks tikrai nėra. Dievas visada geras, tad viskas, ką jis siunčia, yra mano ir kitų labui. Todėl įsivaizduoju, kad pamečiau tik smulkų banknotą, palyginti su tais milijonais, kuriuos jis man padovanojo ir iki šiol dovanoja. Galbūt mes, žmonės, retai pagalvojame, kas mes tokie ir ko esam verti, juk Dievas panorėjo, kad gimtume žmonėmis. Šiai didybei būti žmogumi vaikščiojimas nėra esminis dalykas. Dauguma gyvūnų yra už

mus kur kas greitesni ir vikresni!
Tačiau jie negali nei mąstyti, nei
mylėti, jų nelaukia amžinasis
gyvenimas danguje“.

Po daugelio metų invalido vežimėlio
„vairavimo“ patirties, jo prašo
kalbėtis su tais, kurie nukentėjo nuo
panašių sužalojimų. „Aš juos raginu
nepasiduoti nusivylimui ir nuolat
negalvoti, kokia nesuskaičiuojama
daugybė negerovių juos ištiko dėl
vienos kvailos avarijos, kad jie
nesileistų užvaldomi tingumo ar
aplaidumo ir nepakliūtų į uždarą
ratą: kiek daug aš praradau, kaip
man nepasisekė, jau nebegaliu daryti
to ir ano... Galiausiai imi vien kentėti
ir sielvartauti, kiek daug praradai, ir
taip be galo, be krašto. O aš,
atvirkščiai, skatinu juos dirbti,
ieškotis veiklos, susidaryti grafiką ir
negalvoti, kad ta veikla tėra laiko
stūmimas, paprasčiausias
prasiblaškymas. Raginu juos galvoti
apie tai, kas jiems dar liko, ir kaip tą

išnaudoti. Reikia tiek daug ką padaryti, tad kaip galima nieko neveikti? O jei jie nesugalvoja, ką veikti, tegu susisieks su manimi ir aš jiems duosiu darbo“.

Jis drąsina ir nukentėjusiųjų avarijose šeimas bei artimuosius. „Raginu juos suvokti, kokį turtą turi namuose. Tikrą lobį. Šitaip jie padeda kitiems, brangina gyvenimą, myli ir yra mylimi. Tampa žmogiškesni ir supratingesni. Aiškinu, kad jie turi jausti atsakomybę su meile padėti tiems, kuriems jų taip reikia ir kurių dėka jiems tampa lengviau mylėti. Jie turi neabejoti, kad čia ir slypi kiekvieno iš jų didybė“. To mus kasdien moko gerasis kunigas Luisas, rodydamas pavyzdį savo atsidavimu ir pasiaukojimu.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/gyventi-
verta/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/gyventi-verta/) (2025-08-05)